

Trebuie să iubești

De David W. Dyer

Dragostea implică angajament. Dacă spunem că iubim pe cineva însă nu suntem dispuși să facem nici un fel de angajament față de acea persoană atunci ceea ce spunem este fals. Când spunem că iubim pe cineva dar nu ne luăm nici un angajament atunci nu înseamnă decât că îl dorim, că ne place sau că vrem ceva de la el/ea. Însă, pe de altă parte, dragostea – dragostea adevărată – implică un angajament total față de celălalt.

Acest lucru ne este foarte bine ilustrat prin legătura de căsnicie. În ochii lui Dumnezeu căsnicia dintre un bărbat și o femeie implică un legământ puternic (Maleahi 2:14). Fără acest legământ relația intimă între un bărbat și o femeie este interzisă și considerată păcat. Singura diferență între concubinaj și căsnicie este că cea de-a doua include un angajament pe viață. Planul lui Dumnezeu este că, înainte ca doi oameni să ia atât de mult unul de la celălalt și să se implice intim ei trebuie să-și ia un angajament – unul față de celălalt. Aceasta înseamnă să accepte să se iubească unul pe celălalt, să-și fie alături la bine și la greu și să-și slujească unul altuia în toate situațiile. Legământul de căsătorie implică o legătură completă atâta timp cât cei doi sunt în viață. Fără un asemenea legământ nu este dragoste adevărată ci doar o simplă dorință egoistă.

Deci, am lămurit aici foarte clar faptul că, atunci când Dumnezeu vorbește în cuvântul Său sfânt despre dragoste nu vorbește despre un simplu sentiment cald și plăcut, ci despre ceva ce implică un angajament din partea noastră față de cineva. Angajamentul este fundamentul iubirii adevărate.

Porunca numărul unu

Înțelegând acest lucru vom privi acum la un alt verset binecunoscut: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30). Aici găsim porunca clară a lui Dumnezeu. După cum am văzut, ca să împlinim această poruncă nu este suficient să avem simple sentimente căldicele față de Dumnezeu. Nu ar fi suficient să avem o simplă dorință pentru Dumnezeu, să apreciem anumite lucruri legate de El, sau să ne bucurăm ocazional de prezența Sa. Ceea ce ne cere Dumnezeu aici este un angajament total și fără rezerve, cu tot sufletul, cu tot ce avem și cu toată puterea noastră, față de El.

Acest verset vorbește despre un angajament complet față de Dumnezeu. Înseamnă că noi Îl vom iubi, Îi vom servi, Îl vom asculta și, în general, vom face tot ce putem ca să Îi facem pe plac. Înseamnă, de asemenea, să înțelegem că acest angajament este pe viață.

Acum, concluzia celor spuse mai sus este aceasta: Dacă nu ai un asemenea angajament cu toată viața ta față de Dumnezeu, dacă relația ta cu El se bazează doar pe sentimente instabile, dacă ești doar pe jumătate creștin și faci voia lui Dumnezeu doar când îți convine, atunci trăiești în păcat! Viața ta nu este pe placul lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, ai nevoie disperată de căință deplină și din toată inima.

Această condiție păcătoasă a inimii poate fi dovedită cu un test simplu. Care sunt acele alte angajamente ale tale pe care le pui înaintea loialității față de Dumnezeu? Să aibă slujba prioritate? Dar familia, prietenii, activitățile recreative, hobby-urile sau propriile plăceri? Când angajamentul tău față de alte activități întrece înțelegerea cu Dumnezeu atunci tu trăiești în adulter spiritual. Atunci păcătuiești față de Dumnezeu. Dacă Îl lași pe El baltă ca să urmezi alte lucruri ești în aceeași situație ca o soție care își înșală soțul. Când angajamentul tău față de Dumnezeu nu cuprinde standardul biblic de „TOT” atunci trăiești în păcat și ai nevoie de căință.

Oprește-te și analizează-ți viața. Fii sincer cu tine însuși. Ce lucruri conturbă îndatorirea ta față de Dumnezeu? Ce te-a făcut să absentezi de la atâtea întâlniri de la biserică? De ce nu petreci mai mult timp citind Biblia și în rugăciune? De ce nu observi nevoia celor din jurul tău? De ce dai atât de puțină atenție mântuirii lumii necredincioase? Răspunsul stă fără îndoială în faptul că tu, conștient sau inconștient, te-ai angajat la alte lucruri care au prioritate în viața ta. Dacă te găsești într-o asemenea situație atunci ești un păcătos ce ai nevoie de căință.

Sfatul lui Dumnezeu de a-L iubi cu toată ființa noastră nu este o simplă sugestie folositoare. El nu ne-a spus lucrul acesta cu intenția de a ne lăsa să alegem dacă ne place sau nu. Când a spus acele cuvinte Dumnezeu a dat o poruncă serioasă și invariabilă. De aceea dacă o ignorăm vom suferi consecințele. Deși Dumnezeu este îndelung-răbdător și nu își va rupe legământul că ne iubește, totuși El este și extrem de gelos (Exodul 34:14). De cele mai multe ori El va lăsa să avem probleme exact cu acele lucruri pe care le iubim mai mult decât pe El. Probleme familiale, dificultăți financiare și multe altele ca acestea ar putea fi mâna lui Dumnezeu în viața noastră. Atâta timp cât refuzăm să renunțăm la afecțiunea față de acestea și nu Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc vom continua să avem fără îndoială dificultăți. N-ar fi iubitor din partea lui Dumnezeu să te lase să continui după capul tău.

Dacă toate acestea te fac să te simți inconfortabil înseamnă că îți ating chiar punctul slab. Cât de mult avem noi, oamenii lui Dumnezeu, nevoie să ni se spună adevărul! Aceasta este porunca Sa: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău” cu toată ființa ta (Deuteronom 6:5). Noi trebuie să-L punem pe El deasupra a toate. El ar trebui să fie pe primul loc în dorințele noastre, în mintea noastră, în orice aspect al vieții noastre. Dacă ar fi să fim creștini cu o purtare credibilă în fața Domnului atunci ar trebui să ascultăm cu sfințenie această poruncă. În scripturi nu există nici o clauză pentru alt fel de creștini. Toți trebuie să ascultăm această poruncă și să o trăim.

Porunca a doua

După cum ți-ai dat seama, ce-a de-a doua poruncă este asemenea primei. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12:31). Și în acest aspect, dacă suntem creștini adevărați, nu avem altă opțiune decât să ascultăm. Și această poruncă implică angajament – nu o preocupare parțială sau un interes trecător – ci un angajament total, fără rezerve, față de alții.

Acest verset, deși se aplică cu siguranță față de toată lumea, are și o aplicabilitate mai specială în relația noastră cu ceilalți creștini. Ca să fim în armonie cu Dumnezeu trebuie să avem un angajament din toată inima, complet și pe viață față de ceilalți credincioși în Iisus Hristos. Toți suntem parte din același trup. Toți am fost răscumpărați cu același sânge prețios. Toți am fost aduși de Dumnezeu să facem parte dintr-o relație cu ceilalți și ni s-a dat porunca să o cultivăm. Fiecare parte a corpului omenesc are un angajament integral și pe viață și o relație pe viață cu celelalte părți. Fără acest angajament trupul nu ar putea funcționa cum trebuie. Același lucru este valabil și pentru trupul lui Hristos de pe pământ astăzi. Suntem sfătuiți să avem un angajament față de alți creștini prin care să hotărâm că le vom sluji necondiționat.

Dacă avem o asemenea dragoste adevărată pentru ceilalți membrii din trupul lui Hristos atunci relația noastră cu ei va fi astfel: vom căuta binele lor înaintea binelui nostru (atât din punct de vedere financiar cât și spiritual), vom petrece timp rugându-ne pentru nevoile lor, vom căuta sânguincios modalități prin care să-i ajutăm (atât practic cât și spiritual), vom petrece timp cu ei (adică îi vom vedea mai mult de o dată sau de două ori pe săptămână la biserică), vom căuta să-i încurajăm și să-i susținem – pe scurt vom căuta să cultivăm o relație strânsă cu ei astfel încât Dumnezeu să poată să-i ajute prin noi. În plus, se subînțelege că

nu vom spune nimic – absolut nimic – despre ei ce i-ar putea face pe alții să aibă o părere mai proastă despre aceștia sau să le influențeze în vreun fel negativ dragostea față de ei.

Precum este și în cazul primei porunci, la fel este și cu a doua. Dacă nu ai un asemenea angajament față de ceilalți membrii ai trupului lui Hristos, atunci trăiești în păcat. Atunci tu nu împlinești scopul lui Dumnezeu și nu dai ascultare Cuvântului Său. Dacă descoperi că alte lucruri din viața ta te fac să dai la o parte angajamentul tău față de alții, aceasta este o dovadă vie că creștinismul tău nu este așa cum ar trebui să fie. Dacă angajamentul tău față de alte lucruri (muncă, distracție, familie, prieteni, etc, orice ar fi) este mai puternic decât angajamentul față de ceilalți credincioși atunci relațiile tale sunt greșite. Atunci te iubești mai mult pe tine decât pe aproapele tău.

Fiecare dintre noi trebuie să analizeze aceste lucruri și să-i permită lui Dumnezeu să aducă o pocăință completă în inima sa, astfel încât să avem prioritățile corecte conform celor scrise în scripturi. Iubirea noastră de Dumnezeu iar apoi dragostea noastră pentru ceilalți trebuie să fie pe primul loc în viețile noastre. Dacă nu este așa atunci noi trăim în păcat și avem nevoie disperată de căință. Nimic nu este mai clar și mai simplu. Când încălcăm poruncile lui Dumnezeu atunci păcătuim, iar păcatul cere căință. Răspunsul nostru la această situație nu trebuie să fie doar cu lacrimi și sentimente de remușcare ci cu hotărârea de a-L căuta de Dumnezeu până ce viețile noastre sunt schimbate și trăim după voia Sa.

Vorbim aici despre o iubire de oameni – un angajament față de ceilalți – care ne va schimba viețile. Aceasta îți va schimba prioritățile. Va necesita să-i pui pe alții pe primul loc și pe tine pe ultimul. Va cere din timpul și energia ta, ceea ce va deranja planurile și plăcerile tale personale. Te va face să te simți incomod. Va fi probabil atât înspăimântător cât și restricționant pentru tine. Cu toate acestea, dificultățile vor dura doar până ce vei observa din experiență că Dumnezeu binecuvântează această cale. Slujindu-i pe alții – când îți pui șorțul și te ocupi de nevoile lor – Îl vei descoperi pe Dumnezeu într-un mod cum nu L-ai mai simțit niciodată până atunci. Vei descoperi ce înseamnă cu adevărat cuvântul „binecuvântare”.

O percepție corectă a ceea ce înseamnă biserică

O asemenea dragoste este esența bisericii adevărate. Este ingredientul esențial. Fără acesta „biserică” adevărată nu există. Este foarte posibil să ai o organizație religioasă plină de creștini „buni”, de programe minunate și de întruniri aglomerate – ceea ce toți numesc „biserică” – dar care să fie lipsită complet de elementul adevărat. Credincioșii de rând relaționează unii cu alții în mod superficial și sporadic. După cum am văzut, când trupul funcționează normal părțile lui componente relaționează unele cu celelalte. Dacă se strică această legătură atunci și viața se scurge. Aceeași regulă se aplică și bisericii în sensul că acești creștini au un angajament pe viață cu ceilalți, ei fiind trupul lui Hristos. În consecință, cu cât creștinii dau greș în această privință cu atât mai mult ei dau greș în a fi biserică în orice formă practică. Deși este adevărat că toți copiii lui Dumnezeu fac parte din Biserică, dacă contribuția noastră la acest aspect lipsește atunci noi trăim o sărăcie spirituală. Tragedia este cu atât mai mare cu cât ceea ce este considerat creștinism s-a depărtat foarte mult de prioritățile lui Dumnezeu!

Adevărata expresie a bisericii lui Hristos pe care am descris-o este singurul mediu bun pentru dezvoltare spirituală. Deși creștinii pot și ar trebui să progreseze individual, progresul cel mai mare se obține doar atunci când toți membrii trupului conlucrează într-o relație de iubire. În această situație toate nevoile tuturor, mai ales a celor nou convertiți, pot fi satisfăcute cum trebuie. Tot așa cum o familie plină de dragoste este locul ideal pentru creșterea copilului, așa și biserică care practică angajamentul unul față de celălalt este mediul ideal în care credincioșii pot crește și se pot maturiza. Imaginează-ți un moment efectul pe care un asemenea lucru l-ar avea asupra vieții tale cu Dumnezeu și asupra vieții celor pe care îi cunoști. Nu va dura mult până ce un progres real va fi evident.

Aceasta nu este o sugestie idealistă. Este intenția lui Dumnezeu revelată pentru biserica Sa de a funcționa în exact acest fel! Aceste lucruri sunt menționate clar în Noul Testament. Dacă situația noastră este sub acest standard ar trebui să cădem în genunchi înaintea lui Dumnezeu și să-I cerem să ne schimbe, pe noi și pe cei din jurul nostru, ca să putem împlini voia Sa. Nu este nici o îndoială că acesta este planul lui Dumnezeu. Nu este nici o greșeală că aceasta este exact dorința lui Hristos. Atunci cum putem merge mai departe fără să o trăim? Cum putem susține că suntem creștini adevărați, să ne imaginăm că avem o relație intimă cu Domnul, sau să presupunem că avem o trăire semnificativă în biserică dacă încălcăm această poruncă? Răspunsul este că nu putem.

Nu sugerez prin aceasta că noi putem avea practic o asemenea relație cu fiecare creștin din lume. Totuși ar trebui să avem o asemenea relație cel puțin cu cei pe care ni i-a arătat Dumnezeu, cu cei cu care El dorește să avem un asemenea angajament total. Așa cum cărămizile dintr-un zid sunt legate mai puternic de cele învecinate lor, tot așa este și în viața creștină. Angajamentul nostru pentru câțiva trebuie să fie complet și să se manifeste practic. Angajamentul nostru față de cei mai depărtați de noi va fi după nevoie mai puțin practic. Totuși ar trebui să existe și să se manifeste ori de câte ori apare vreo ocazie. Acest lucru este prezentat clar în învățăturile Noului Testament în ospitalitatea față de străini (Romani 12:13; Evrei 13:2).

Alte angajamente

Te rog să observi aici că eu nu vorbesc despre angajamentul față de o anumită biserică, organizație religioasă sau grup. Biblia nu promovează niciunde un asemenea angajament. De fapt chiar protestează împotriva (1 Corinteni 1:12,13)! De asemenea nu vorbesc despre angajamentul față de lideri, față de cei „deasupra ta” sau de vreun aranjament ierarhic pe care-l susțin unii creștini. Nici nu îndemn la o supunere sclavagistă la o anumită doctrină. Asemenea angajamente, fie față de organizații, de lideri sau de învățători nu produc rezultatele dorite de Dumnezeu. Este mult mai ușor pentru creștini să fie „buni membrii ai bisericii”, să fie loiali unei anumite preoții sau revelații și totuși să aibă foarte puțină dragoste din aceasta. O examinare rapidă a situației prezente a creștinismului ar putea servi la reprezentarea grafică a acestui aspect.

Cel mai mare pericol al acestor alte angajamente este că de multe ori ele substituie legământul în dragostea adevărată despre care am vorbit aici. Un exemplu este când oamenii gândesc că dacă au făcut un angajament cu un anumit grup bisericesc, poate prin aderare sau prin semnarea unui acord de membru, că obligațiile lor sunt îndeplinite. În realitate, responsabilitatea lor față de Dumnezeu și față de ceilalți credincioși nu este chiar deloc împlinită printr-o asemenea acțiune. Angajamentul despre care vorbim noi aici este cu mult mai profund. Rezultatele care pot fi obținute prin angajamentul față de „grup”, conducere sau doctrină și „unitatea” care se generează pe această cale sunt din nefericire doar la exterior și artificiale. În vreme ce acestea implică un devotament față de „lucruri”, calea lui Dumnezeu înseamnă un angajament față de oameni. Doar ceea ce rezultă dintr-un legământ de iubire totală între oameni este cu adevărat și scriptural. Mai mult decât atât, acesta este singurul fel de angajament pe care îl poruncește Dumnezeu.

O altă dificultate cu aceste angajamente extra-biblice este diviziunea. Acest păcat apare atunci când dragostea oamenilor unii față de alții este afectată de loialitatea de grup. Această problemă este foarte frecventă astăzi și totuși nu este ceva mai distructiv și mai opus iubirii adevărate. Este de înțeles de ce scripturile condamnă cu desăvârșire asemenea practici (1 Corinteni 3:3-23). Când avem o legătură corectă cu ceilalți, atunci împlinirea responsabilităților secundare legate de anumite întruniri, activități sau adevăruri scripturale vor urma la vremea potrivită. Aceste lucruri ar trebui să fie împlinite destul de firesc atunci când relația noastră principală de dragoste față de Dumnezeu și față de ceilalți este corectă. Eu cred că nevoia noastră disperată acum este să-i ajutăm pe oamenii lui Dumnezeu să înțeleagă ce spune Biblia că ar trebui să

fie cu adevărat angajamentul lor. Toate celelalte lucruri, inclusiv angajamentul față de întrunirile de biserică, față de lideri sau doctrine, ar trebui să fie pe locul doi, altfel noi păcătuim.

Biserica revoluționată

Aceasta este cu adevărat cea mai mare lipsă în biserica creștină în ziua de azi – dragostea frățească. Dacă toți credincioșii ar avea acest angajament profund unul față de celălalt, o dragoste care implică un legământ pe viață de a sluji celorlalți creștini, indiferent de opiniile lor, de situație sau crez, atunci creștinismul actual ar fi revoluționat. Mulți oameni în ziua de azi vorbesc despre unitate între bisericile din trupul lui Iisus Hristos. Însă cu aceste eforturi marea întrebare este întotdeauna: Cum se va realiza acest lucru? Să dăm mâna peste zidurile noastre de doctrine? Să realizăm un fel de organizație mondială prin care să expunem o aparentă unitate dar în același timp să ne menținem separați? Sau să ne adunăm într-un anumit colț, să susținem o anumită poziție doctrinală care va „garanta” unitatea și să insistăm ca toți ceilalți să vină și să ni se alăture? Nu cred. Eu cred că singura speranță pe care o avem pentru o unitate reală este dragostea frățească. Singura șansă pe care o au credincioșii ca să ajungă acolo unde dorește Dumnezeu ca noi să fim este să aibă o căință completă față de aceste lucruri și să înceapă să se „[iubească] cu căldură unii pe alții, din toată inima”(1 Petru 1:22).

Această dragoste despre care vorbim trebuie să depășească barierele și limitele confesionale. Trebuie să fie o dragoste din inimă pentru fiecare om indiferent de înclinația sau afilierea sa. Nu poate fi selectivă ci trebuie să se bazeze pe aceleași criterii pe care îi primește și Dumnezeu pe alții. Noi ar trebui să-i iubim pe ceilalți credincioși pentru un singur motiv: Tatăl i-a iubit și i-a ales să fie ai Lui. Nu există alte opțiuni. Odată ce Dumnezeu a mântuit pe cineva dându-i viața pentru el, atunci nouă ni se poruncește să-l iubim. Aceasta este responsabilitatea noastră de creștini.

Când venim înaintea lui Dumnezeu și Îi permitem să ne umple inima cu o asemenea iubire pentru TOȚI oamenii Săi atunci nu mai sesizăm nici o separare în trupul lui Hristos. Atunci „[deosebim] trupul Domnului”(1 Corinteni 11:29). Dacă, printr-o atingere măreață a lui Dumnezeu, toți creștinii ar putea privi din acest punct de vedere, atunci toate confesiunile și toate diviziunile cu care suntem atât de obișnuiți astăzi ar dispărea. Dragostea este opusul diviziunii. Situația diviziunilor pe bază de confesiune din creștinismul de astăzi este o rușine pentru Domnul. Este o dezonoare pentru numele Său și o pată pe mărturia Sa prețioasă. Dacă ne-ar putea aduce Dumnezeu la căință în ceea ce privește acest păcat de a nu-i iubi pe ceilalți atunci biserica ar fi cu adevărat revoluționată. Dragostea este o forță de neînving care ar trebui să-i unească pe toți credincioșii în aceste zile din urmă. Fie ca noi să-L căutăm pe Dumnezeu până ce o vom avea!

O mărturie pentru necredincioși

Dragostea nu numai că ar revoluționa biserica dar ar avea și un impact fenomenal asupra necredincioșilor. Mărturia creștinătății s-ar transmite cu o asemenea putere că ar fi irezistibilă. Iisus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”(Ioan 13:35). Dragostea noastră va convinge lumea. Faptul că suntem eliberați de egoism și păcat – lucrurile care ne separă astăzi – sunt cele care îi vor convinge pe necredincioși că Iisus Hristos este real. Dragostea este dovada adevăratei mântuirii (1 Ioan 3:14).

Dacă inima noastră este curată înaintea lui Dumnezeu și față de ceilalți atunci îi vom iubi și pe necredincioși. Dumnezeu cu siguranță că îi iubește. După cum se vede clar din pilda bunului samaritean, cuvântul „aproape” include pe oricine. Iisus ne-a instruit să „[mergem] în toată lumea și [să propovăduim] Evanghelia la orice făptură”(Marcu 16:15). Dar ce evanghelie trebuie să propovăduim dacă nu avem dragoste? Poate că avem să-i învățăm doctrine, sau să promovăm o anumită formă de religie. Poate încercăm să îndreptăm modul de gândire al altora. Însă până ce dragostea lui Dumnezeu nu va fi cu adevărat „turnată

în inimile noastre”(Romani 5:5), până ce ea nu a adus o schimbare eternă și vizibilă în noi, până atunci nu vom avea nici o șansă reală de a impresiona milioanele de nemântuiți pentru Hristos.

Frați și surori, vă rog să luați aminte la acest mesaj. Aceasta nu este o idee fără importanță. Aceasta nu este o chestiune secundară. Ci este probabil cea mai crucială problemă cu care se confruntă biserica astăzi! Oare iubim noi așa cum iubește El? Avem noi un asemenea angajament pe viață față de El și față de ceilalți așa cum ne sfătuiesc scripturile? Suntem dispuși să ne dăm viața pentru alții sau pentru El – literal vorbind (1 Ioan 3:16)? Avem sentimente pozitive sau de apreciere pentru ceilalți creștini și pentru lumea din jurul nostru? Pe scurt, avem noi cu adevărat dragostea pe care ne-a poruncit Dumnezeu să o avem?

Dacă nu avem o asemenea dragoste în creștinismul nostru atunci ceea ce facem este găunos, sec și fals. Dacă asemenea dragoste lipsește atunci noi avem o religie superficială și suntem implicați într-o evidentă ipocrizie. Să aibă Dumnezeu milă de noi! Să strălucească El cu lumina Sa asupra noastră și să dezvăluie cum sunt inimile noastre față de aceste lucruri, ca să ne aducă la o pocăință completă, din inimă și purificatoare, care să deschidă calea încât iubirea lui Dumnezeu să fie perfectă în noi.

Câțiva pași simpli

În mod firesc că după citirea acestui mesaj mulți oameni vor întreba: „Cum să facem aceste lucruri” sau „Unde să găsim un grup care practică aceste lucruri?” Răspunsul este că trebuie să înceapă cu TINE. Nu aștepta ca alții să o facă mai întâi. Nu amâna până ce găsești o biserică sau o „adunare” care face „cum trebuie”. Începe de acolo de unde te afli să practici aceste lucruri tu însuși. Deși pare dificil eu cred că pot fi realizate urmând acești pași simpli.

În primul rând, trebuie să înțelegem clar că această dragoste nu este ceva ce putem găsi în noi înșine. Ea vine doar de la Dumnezeu. Scriptura spune clar – „Dumnezeu este dragoste”. El are o dragoste profundă și ireversibilă pentru oamenii Săi și pentru umanitate. Când venim la El și ne deschidem complet inimile El ne va umple cu dragostea de care avem nevoie ca să împlinim poruncile Sale.

Apoi, va fi necesar să iei o decizie – o decizie conștientă, voită și fermă – de a te angaja față de alții. O astfel de dragoste nu vine spontan. Probabil că nu vei fi atras într-o asemenea relație de sentimente. De fapt, reacțiile tale firești față de alții ar putea chiar să te țină deoparte. De aceea trebuie să hotărăști de la început să nu lași nimic să te întoarcă din drum. Deși un asemenea legământ va necesita cu siguranță să-l reinnoiești din când în când și se va aprofunda în timp, este singura modalitate ca să poți să începi.

Deși angajamentul tău poate și ar trebui să se aplice față de oricine, doar dragostea reciprocă este cea mai profund satisfăcătoare. De aceea, pe locul doi, va fi cu siguranță la un moment dat important să găsești câțiva oameni cu aceleași principii, care vor fi dispuși să ți se alăture în aceste lucruri. Dacă Îl întrebi pe Dumnezeu în rugăciune, El te va călăuzi. Fără îndoială că îți va lua ceva timp să îți stabilești niște relații intime cu alți oameni. Va implica și anumite sacrificii, răbdare și posibile lacrimi. Cu toate acestea nimic nu este mai satisfăcător ca legătura dintre oamenii care trăiesc în unitate adevărată unii cu alții (Psalmul 133:1).

Iar în cele din urmă, o dată ce asemenea relații încep să se stabilească nu le ține doar pentru tine. Începe să îi atingi și pe alții cu dragostea lui Dumnezeu și să-i înveți despre aceste adevăruri. Acesta este un mesaj pe care lumea are nevoie să-l audă! Cu siguranță că Dumnezeu îți va binecuvânta eforturile și vei începe să aduci roade din abundență.